

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

έκατον και πέμπτον δριβμοδιεν χρόνον
'Έδρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

'Έτος χίλια κι' οκτακόσα κι' ένενήντα σόν έννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μέσ' σ'τόν ψεύτη τών ντουγιά

Δύο του μινός Γεννάρι,
φθάνουν οι Καλικαντζάροι.

Πούντος εξακόσα πέντε και σαράντα
και 'σ'τόν έξω κόσμο σοδορά σιδάβντα.

**Τόν Βυζάντιον κι' έγώ
θλιβερά μοιρολογώ.**

τίμητα τά ρήματα τής μαγικής σου πίνας
σου πλέκουσε στεφάνι,
λόγος επιτάριος δέν είμπορε κανένας
σάν τούτο νά σοβ κάνη.

ραμμάτων μέλισσα χρυσή ξηνητεμένη χρόνους
ξυ γλύκανε, μάς κέντρωσε σάν πόνεσι κι' εκείνη,
έν τώ κεντρί λησιμονηθή μέ τούς πικρούς του πόνους
άνετο του λόγου τής τώ μέλι θ' άπομείνη.

αυτός του ξεψυχίσματος ο τελευταίος βόγγος
δέν ήταν παρά φθόγγος
κρόνολευκη ψυχή και φιλοσόφου στόμα,
νά κλεισθή λαχτάρισε 'στό πατρικό του χώμα.

**Εκέλευσα μέ χορό
και τραλαρά λαρό.**

'Αρχιμηδιά κι' άρχιχροιά
κι' άρχή καλός μας χρόνος,
κι' άς είξη μία κανονιά
κάθε Ρωμηός Βαρόνος.

'Αη Βασίλης—τί γιορτή,
τί λάμψις κι' εύωδία! —
βασιτά λιθάρι και χαρτί
κι' έναν ζουρλομανόνα.

'Αη Βασίλης πλάκωσε
και τούμπανα βαρει,

κι' όποιος Ρωμηός άμάκωσε
αυτός θα τών χαρή.

'Αη Βασίλης στρώνεται
'στό πράσινο τραπέζι,
πληρώνει και πληρώνεται,
και παίζει, παίζει, παίζει.

'Όπου τώ πόδι του παταί
φωναίς και μπωναμάδες,
φουτρώνουν ξύλινοι Στρατοί
και ξύλινας 'Αρμάδες.

Βγαίνουνε μέσ' από κουτιά
σειρήτρα και σπαλίταις,
και ξεκουραίνουσε ταυτή
τσιμπούναις και τρουμπήταις.

Και καθενός θαλασσιού
του δίνει παιγιόδακι
ζαχαρωτό Καρμικουρνού,
μελίνο Σκαριόδακι.

'Αη Βασίλη χορευτή,
πού κι' άλλοτε μας γνώρισε,
μές 'στην κατάντια μας αυτή
και πάλι καλώς ήρισε.

Κάτσε νά φής, κάτσε νά πής, κάτσε νά τραγουδήσης,
κάτσε νά 'ξής Ρωμαιο, νά 'ξής μεταρρυθμισεις,
και πέτσης 'στην πήνα
και 'πίς τήν άλφα βήτα.

**'Αη Βασίλης σταματά
και λέει τόσα χωρατά.**

Γοργός κι' από τήν τάτσα σας
έπίρασα,

